

Det er nødvendigt yderligere at styrke politiets muligheder for at gennemføre en udsendelse af en udlænding i de situationer, hvor hjemlandet ønsker et fingeraftryk som grundlag for identitetsfastlæggelse i forbindelse med udstedelse af pas eller rejselegitimation, og hvor udlændingen ikke ønsker at medvirke hertil.

Det foreslås på denne baggrund at styrke politiets muligheder for at gennemføre en udsendelse af udlændinge, der ikke ønsker at medvirke hertil.

Det er en betingelse for rettens beslutning om videregivelse af fingeraftryk, at udlændingen ikke frivilligt er udrejst ved udløbet af udrejsefristen, og at politiet herefter drager omsorg for udlændingens udrejse, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Det er ligeledes en betingelse for rettens beslutning om videregivelse af fingeraftryk, at en videregivelse er nødvendig for udsendelsen, d.v.s. at det er påkrævet at udlevere fingeraftrykket for at få repræsentationen til at udstede det fornødne rejsedokument. Det skal godtgøres enten konkret i den enkelte sag eller ud fra Rigspolitiets generelle erfaringer, at repræsentationen ikke uden videregivelse af fingeraftrykket vil udstede rejsedokumentet.

Bestemmelsen giver også mulighed for videregivelse af fingeraftrykket til en udenlandsk repræsentation i udlandet.

De fingeraftryk, der kan videregives efter bestemmelsen, er fingeraftryk optaget efter udlændingelovens § 40 a, stk. 1 og 2. Også fingeraftryk optaget af udlændinge, der er indrejst før disse bestemmelser ikrafttræden den 16. juni 1995, kan videregives efter bestemmelsen.

I de situationer, hvor asylansøgeren inden udsendelsen anmoder om genoptagelse af asylsagen, og asylsagen genoptages, vil politiet – i overensstemmelse med gældende praksis – berostille udsendelsesforanstaltninger, der indebærer henvendelse til hjemlandets myndigheder, herunder videregivelse af fingeraftryk.

Politiet vil i overensstemmelse med hidtidig praksis ikke i forbindelse med videregivelse af fingeraftryk oplyse om, at ansøgeren har indgivet ansøgning om asyl i Danmark og fået afslag herpå.

Det følger af § 40, stk. 3, at beslutning om videregivelse træffes ved retskendelse, og at der vil blive beskikket en advokat for den pågældende. Kendelsen kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Disse bestemmelser vil også finde anvendelse på beslutninger om videregivelse af fingeraftryk efter den foreslåede bestemmelse.

Der henvises endvidere til forslaget § 1, nr. 5.

Til nr. 3

I den situation, hvor en person afgiver en erklæring til oplysning i sager, der henhører under udlændingeloven, foreslås der i § 40, stk. 4, indsat en bestemmelse om, at udlændingemyndighederne kan kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Bestemmelsen indsættes med henblik på at kunne skærpe strafansvaret for de erklæringer, som afgives til udlændingemyndighederne til brug for behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse. Navnlig vil der under behandlingen af en ansøgning om familiesammenføring blive indhentet erklæringer fra ansøgeren og den herboende reference om det fælles samliv, slægtskabsforholdet m.v., der vil indgå i afgørelsesgrundlaget.

Efter straffelovens § 163 straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 måneder bl.a. den, som til brug i retsforhold, der vedkommer det offentlige, afgiver urigtig skriftlig erklæring. Afgivelse af urigtig erklæring over for udlændingemyndighederne vil kunne straffes efter denne bestemmelse.

Afgivelse af en erklæring på tro og love indebærer, at afgivelse af urigtig erklæring vil kunne straffes efter straffelovens § 161. Efter straffelovens § 161 straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år bl.a. den, som for eller til en offentlig myndighed afgiver en falsk erklæring »på tro og love eller på lignende højtidelig måde, hvor sådan form er påbudt eller tilstedt«.

Et krav om afgivelse af en erklæring på tro og love vil kunne stilles af udlændingemyndighederne, d.v.s. de myndigheder, der efter udlændingeloven træffer afgørelse i de sager, der henhører under denne lov (Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet, Indenrigsministeriet, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, politimestrene).

Et krav om afgivelse af en erklæring på tro og love vil kunne stilles i enhver sag, der henhører under udlændingeloven, d.v.s. i sager om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af henholdsvis visum og opholds- eller arbejdstilladelse samt i sager vedrørende afvisning eller udvisning.

Et krav om afgivelse af en erklæring på tro og love vil kunne stilles over for enhver person, der afgiver en erklæring til oplysning af udlændingesagen, d.v.s. såvel ansøgeren, der efter udlændingelovens § 40, stk. 1, har oplysningspligt, som andre personer uanset statsborgerskab, der på eget initiativ eller efter opfordring fra udlændingemyndighederne afgiver en erklæring til brug for sagen.

Et krav om afgivelse af en erklæring på tro og love vil rutinemæssigt kunne stilles i de nævnte sagstyper. Dette vil navnlig få betydning i familiesammenføringsager, hvor en herboende reference bekræfter